ISSN 0132-4462.
№ 6 2012
ЧЕРВЕНЬ

перець

Олена ЦУРАНОВА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

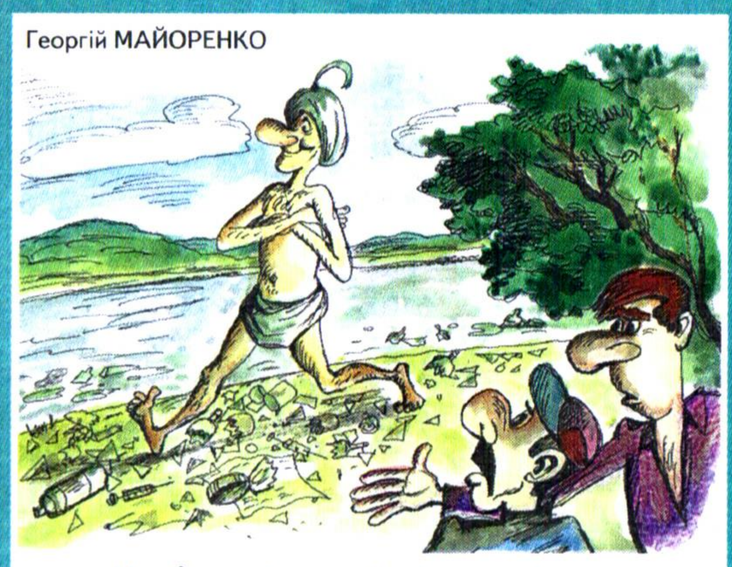

— На березі нашої річки стільки розбитих пляшок, що тільки йоги по ньому і можуть ходити!

Олександр БАЗИЛЕВИЧ

ЗЕКОНОМИЛИ

Напередодні чемпіонату Євро-2012 президент Федерації футболу України Григорій Суркіс повідомив, що за кожну перемогу групового етапу наша збірна одержить 500 тисяч євро. За вихід із групи – 2 млн, стільки ж і за вихід до півфіналу. За вихід у фінал – 3 млн, за перемогу в ньому – 4,5 млн євро. Таким чином наша збірна могла відхопити 12,5 млн євро. Але не судилося. Можна сказати, що вона зекономила значну суму грошей.

ПОРА ЗАХИЩАТИ

«Із кожних десяти журналів, які друкуються в Україні, дев'ять – російською мовою; із кожних десяти газет, що виходять в Україні, дев'ять – російськомовних; кожен російський фільм, який приходить на український екран, виходить російською мовою»,– заявив в ефірі одного з телеканалів народний депутат Андрій Шевченко. То, може, вже пора захищати українців у рідній державі?!

А ДІД СТЕПАН ЩЕ Й ІЗ ГУМОРОМ

У селі Півче, що на Рівненщині Анастасія Прокопчук відсвяткувала 100 літній ювілей. А кілька місяців тому її брат Степан Грицак відзначив ще соліднішу дату – 105 років. «Батько у нас непосидючий,– розповідає донька Тетяна,– тільки сонце піднялося, а він уже по господарству порається».

А дід Степан, запалюючи цигарку без фільтра, жартує:

– Якби донька не перечила, то у свої сто п'ять ще раз одружився б. Я ж іще козак!

ОТАКА РІЗНИЦЯ

Економісти підрахували, що частка заробітної плати у собівартості товарів українського виробництва становить усього 6%. В той час як у країнах Євросоюзу вона сягає 45%. Тому середньомісячна зарплата у 2011 році у нас – 2 633 гривні, а у Польщі (в перерахунку на наші гроші) – 10 800, у Чехії – 11 600, а у Німеччині – 30 800...

ХМІЛЬ НЕ ВОДА – ЧОЛОВІКОВІ БІДА

За даними Держкомстату України в перші три місяці цього року наші громадяни витратили на алкогольні напої та тютюнові вироби більше грошей, ніж на одяг та взуття. Виробництво горілки та інших спиртних напоїв в січні-травні зросло на 14 відсотків і сягнуло 13-ти мільйонів декалітрів.

Валерій КОНОНЕНКО

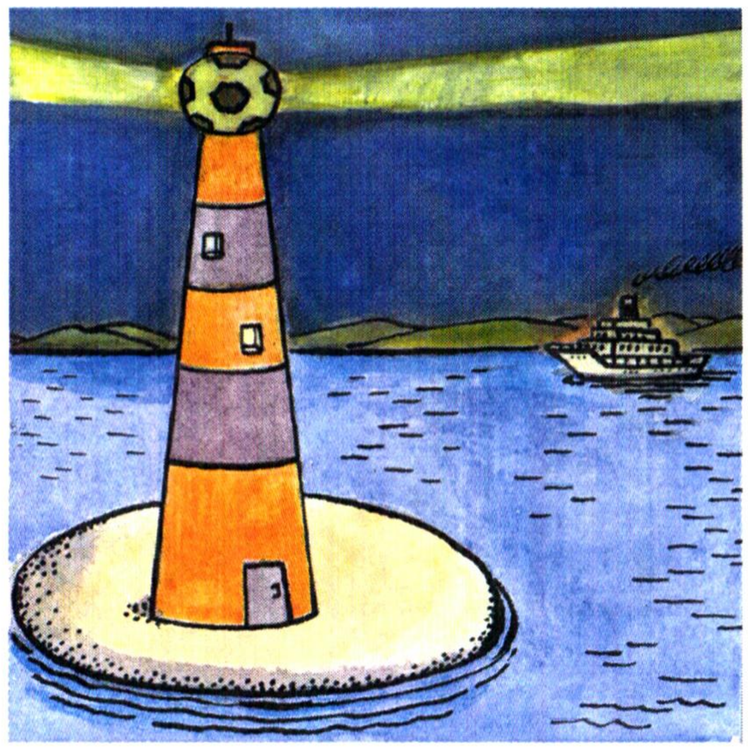

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

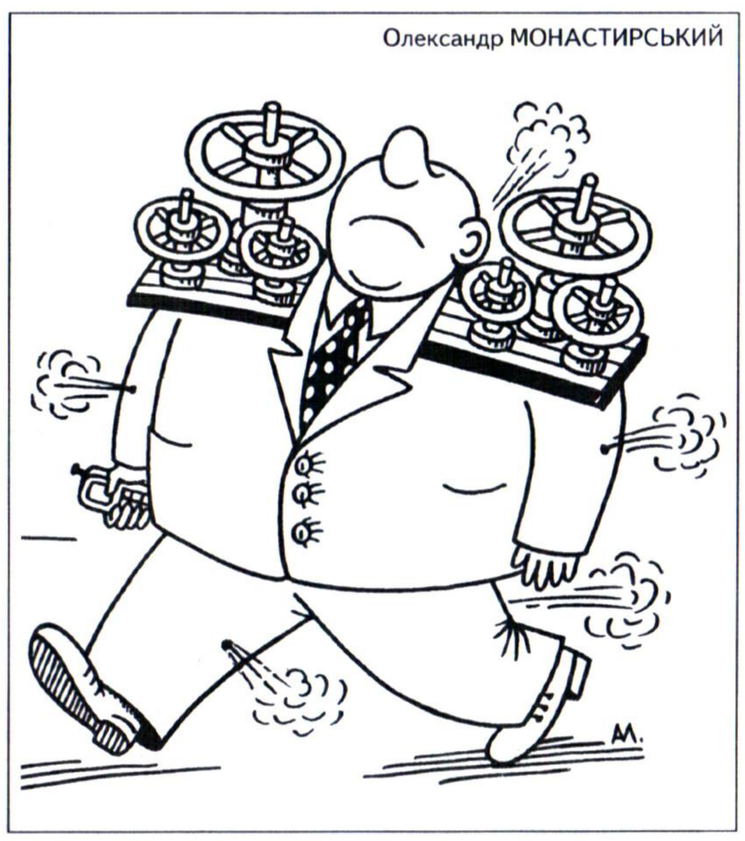

Олексій КОХАН

– До Євро-2012 – встигли!

Непристольні гноми

* * *

Купи більші черевики
І відчуй себе великим.

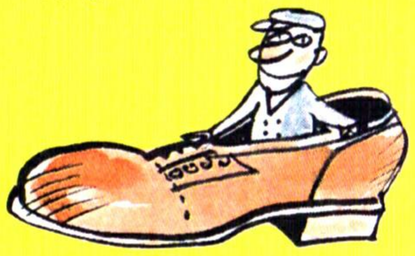

* * *

Люди дбають про харчі –
Хто удень, а хто вночі.

* * *

Чуєш, сурми заграли...*
Не у всіх їх забрали.

* * *

Не чекай, що злодій
Скаже: «Красти годі!»

* * *

А поруч із ідолом –
М'яке й тепле сідало.

* * *

Політичне світило
Не відмити і з милом.

* * *

Українців хохли
Знову перемогли.

* * *

Таких майстрів
В корчмі зустрів!

* * *

Давно ви дивились у вічі
Селянські або робітничі?

* * *

Від грошей анітрохи
Не розтяглись панчохи.

* * *

Наше шосе
Все розтрясе.

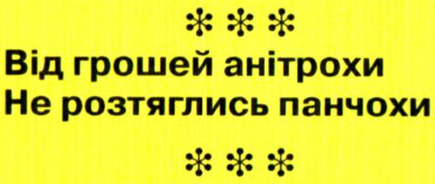

* * *

Ми біля сапи
Сопем, як сопли.

Василь ПРОСТОПЧУК.

м. Луцьк.

* *«Рядок з «Інтернаціоналу».*

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Як вода?
– Окріп!

ДРИБЛІНГ

ЗАПитий гол.
ЧИСТИЙ ВІДКАТ.
ХАВБИК.
КРУТОВИЙ.
СВОЄПАСНА ПЕРЕДАЧА.
НЕПАДАЮЧИЙ ФУТБОЛІСТ.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Василь ФЛЬОРКО

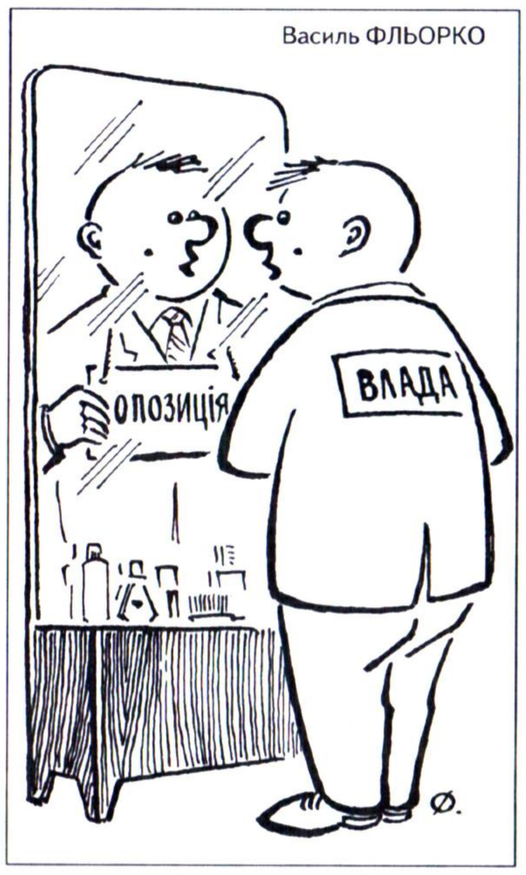

Валерій ЧМИРЬОВ

– Бачиш, які якісні покришки колись були...

Василь ФЛЬОРКО

Дві іронески

МАЛЕНЬКА РІЗНИЦЯ

Футбольний коментатор:
– М'яч у Вальдеса. Він віддає його Макарелло, Макарелло – Пуйолю, Пуйоль – Месі, Месі – Алвесу, Алвес – Піке, Піке – Маковелу, Маковел – Іньєсті, Іньєста – Педро, Педро – Хаві, Хаві – Вальдесу, Вальдес – Макарелло...

І так – два тайми.

Це означає, що іспанська «Барселона» знущається над черговим суперником.

Футбольний коментатор:
– М'яч у Шовковського. Він віддає його Хачіріді, Хачіріді – Єрьоменку, Єрьоменко – Гусєву, Гусєв – Мілевському, Мілевський – Шевченку, Шевченко – Ярмоленку, Ярмоленко – Бетао, Бетао – Нінковичу, Нінкович – Каддурі, Каддурі – Михалику, Михалик – Шовковському, Шовковський – Хачіріді...

І так – два тайми.

Це означає, що київське «Динамо» проводить розминку перед грою.

ХУСТКА

Дід Онисько з хутора Трихатки замість кашкета носить хустку. Квітчасту, кренделясту!

– Мабуть, у вас, діду, вуха простуджені,– роблять припущення земляки із сусіднього села.

– Вуха тут ні до чого,– відповідає старий. – Беріть вище.

І земляки беруть вище:

– Лоб, очевидно, протягів боїться...

– Та ви що?! Лоб мій навіть бабину качалку витримує...

– Либонь, од кістлявої замаскувалися, – випурхує черговий здогад.

Дід Онисько хитро мружить очі:

– Е, від цієї не замаскуєшся.

І міцніше затягує вузлика хустки на худій потилиці.

Земляки ще більше задумуються:

– Не інакше, рекламуєте виробника?

– Їй-бо, ні, їй-бо...

– Невже не маєте кашкета?

– Маю, аж чотири...

– То що ж таке з вами? – уривається терпець у земляків.

Дід Онисько поправляє квітчасту, кренделясту хустку на голові:

– Хе, це – передвиборний презент. Від однієї партії. Не скажу якої. На хуторі нас живе троє: я, моя баба і баба Явдоха. От стільки хусточок і привезли. Мушу носити. Не задаром же свій голос на виборах віддавати!..

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Ейфлоризми

✓ *Рейтинг брехуна формується не кількістю слухачів, а кількістю підбріхувачів.*

✓ *Кажуть, Сізіф тепер на підйомі?!*

✓ *У кожного телеканалу своя каналізаційна система.*

✓ *Посада: максимально наближений.*

✓ *Усе створив Бог, але що витворяють божки?!*

✓ *Безхребетного не зламати.*

✓ *Нелегко бути атеїстом серед богинь.*

✓ *Чужа жінка не дає спати, своя — дихати.*

Флоріан БОДНАР.

Віктор КОНОНЕНКО

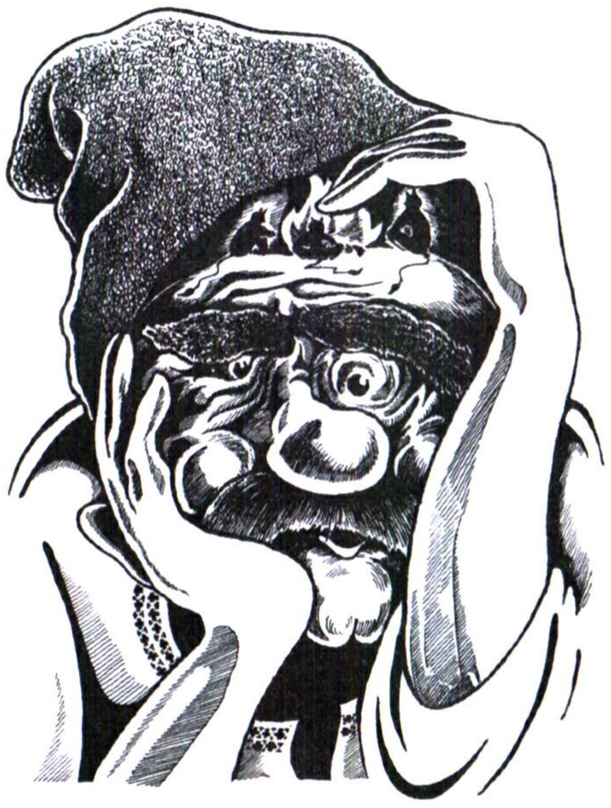

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

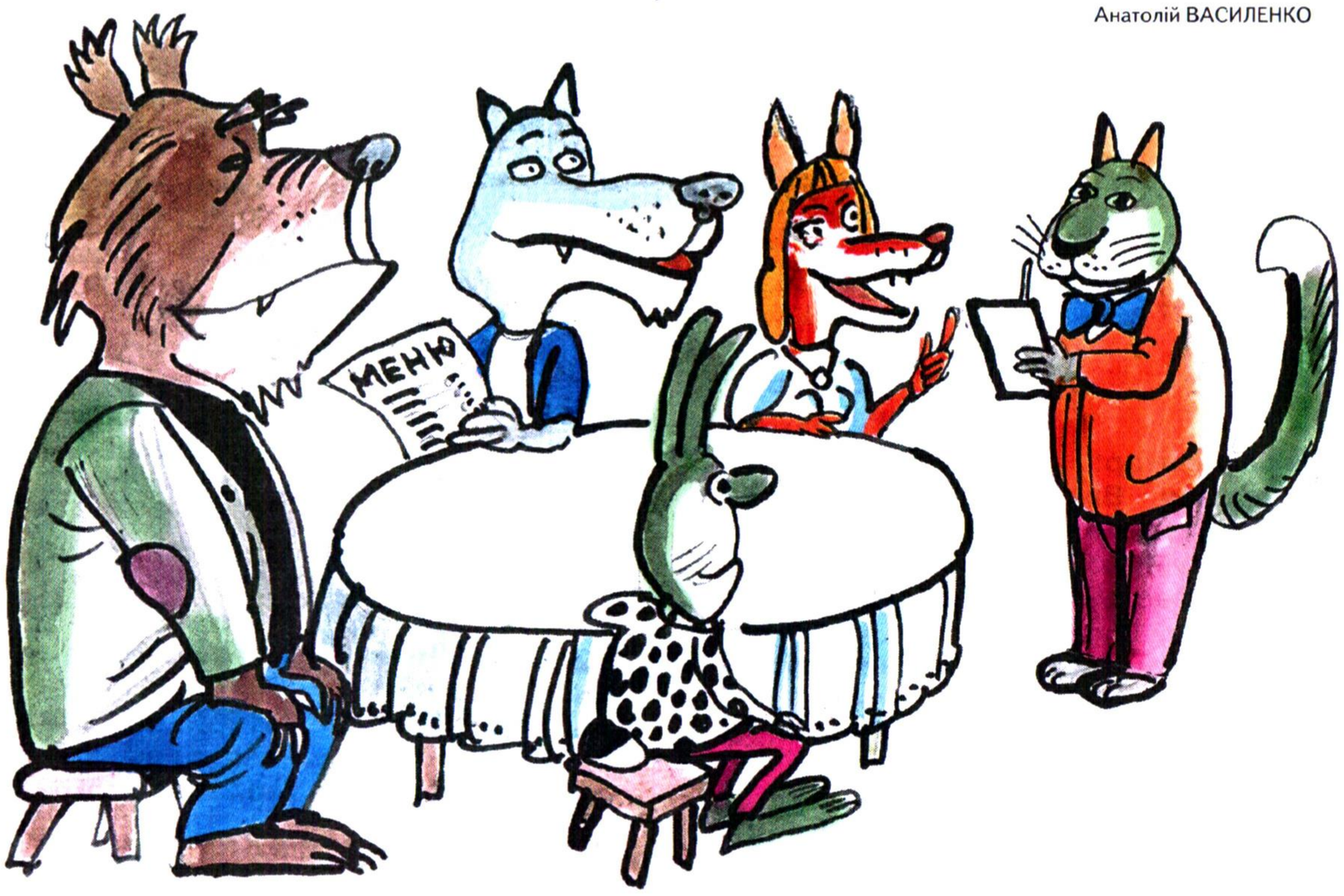

– Чотири колобки, будь ласка!

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника-гумориста, лауреата багатьох літературних премій Вадима СКОМАРОВСЬКОГО з третім 25-літтям!

КОЛИ Б ТИ ЗНАВ...

В очах прозаїка – розпука,
І він говорить щиро, без обману:
– Коли б ти знав, яка це мука –
Читати верстку власного роману!

ЗА ДОЛАРИ

Оратор після пишних фраз
Додав таке всього лиш:
– За долари в непевний час
Чого не наговориш.

НЕ МОЖЕ ЧИ НЕ ХОЧЕ?

Народився він і виріс в Україні,
Де Дніпро тече і нива колоситься,
Та не може (чи не хоче?) і понині
Вимовляти вічне слово «паляниця».

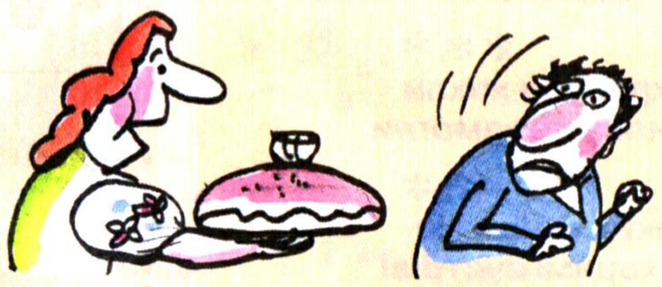

СУЧАСНІ ПІСНІ

Критик висловився влучно:
– Тут кульгає фраза кожна.
Примітив – читать незручно.
– А співать?
– Співати можна.

ПІСЛЯ ПРЕЗЕНТАЦІЇ КНИЖКИ

Автор був розгублений і злий:
«Видай, подаруй та ще й налий!»

Усмішки з конверта

ТРИ СТАДІЇ БІДНОСТІ

1) Нема грошей.
2) Зовсім нема грошей.
3) Доведеться міняти долари.

ПРИДИВИВСЯ

– Заходжу у ресторан, а там усі паличками їдять.
– Так то, може, китайці були?
– Я теж спочатку так подумав, а потім придивився – лижники.

ДОПОМОГА

– Молодий чоловік на милицях виходить із трамвая. Стогне, ледве ноги переставля.

Якась жаліслива бабуся запитує:

– Важко, синку?
– Важко, бабуню. Ой, як важко!
– Ну давай я хоч милиці понесу.

НЕ ЗАБ'ЮТЬ

Роздягальня футбольної команди. Тиша. Раптом у кутку щось зашаруділо, гравці перелякано схопилися на ноги.

Тренер:

– Хлопці, не бійтеся. Доки ми тут, нам ніхто не заб'є.

Надіслав Василь ЧАБАНЕНКО.

м. Лохвиця на Полтавщині.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЛІЧБА – *платне лікування.*

МАНГАЛ – *любитель манго.*

НЕБОРАК – *сузір'я Рака.*

ПЛІТКАРКА – *ворона на плоті.*

ШЛЯХЕТНІСТЬ – *гарні дороги до Євро-2012.*

Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.
с. Зелені Курилівці на Хмельниччині.

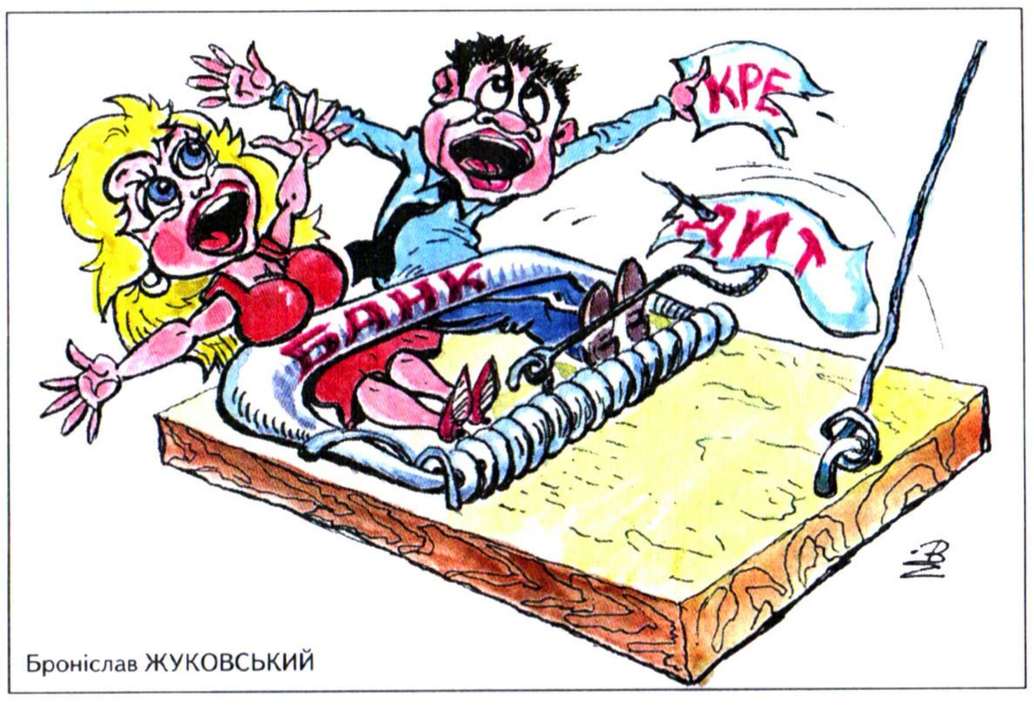

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

КУЛЬТУРНИЙ

ГУМОРЕСКА

Я людина спокійна, але не можу проминути всяких порушень, які мені трапляються. Мушу вказати людині на її недоліки. Провести виховну роботу. Бо переконаний, що маю талант педагога.

— Це талант у тебе,— каже дружина,— певно, від мого діда.

— До чого тут твій дід,— кажу їй.

Я вже з нею й не сперечаюся, бо переконався, що не піддається ніякому вихованню. Дуже важко з жінками. А з чоловіками — небезпечно. Шепелявлю, думаєте, чого? Це наслідки моїх виховань.

Серед білого дня біля автобусної зупинки стоять юнак і дівчина. Стоять і цілуються. Підходжу до них і культурно питаю:

— Невже не можна до вечора почекати? Навколо стільки людей, а ви тут влаштували оцю сцену.

Юнак, на вигляд культурний, знічев'я кинув:

— Чого ви, дядьку, причепилися?

— Я ще й причепився,— кажу.— Як вам не соромно таке робити? Безсовісні!

Юнак подивився на мене й каже культурно:

— Відійдіть, я вас прошу. Може, я з дєвушкой прощаюсь навсєгда. І взагалі, не ваша це справа.

— Як це не моя справа? — поясню йому.— Що, яйця курей будуть вчити?

— А хто це тут яйця? — подивився він на мене згори.

Я сам хоч низький, але міцний, і ніколи не відступлю від свого... Очуняв — хтось одеколоном водить під носом. Чотирьох зубів так і не знайшов. Як мені їх жаль! Як я беріг їх від карієсу! Скільки на них «Діролу» витратив... До міліції не звертався. Мав раз із нею справу. Думаєте, чогось добився? П'ятнадцять діб — і більше нічого. Розповім вам і про те.

Стоїть міліціонер на перехресті — свистить і махає жезлом. Культурний такий. Погони лейтенанта. Підходжу й питаю:

— Ти чого свистиш і жезлом махаєш? Світлофор же працює. Що, робити вже нічого?! Бандитів усіх половили, з корупцією покінчили? Скрізь навели порядок? Залишилося тільки свистіти?

— Громадянине,— каже він грубо,— відійдіть! Не заважайте працювати.

— Оце дублювання світлофора, — культурно йому пояснюю, — ти вважаєш роботою?

Щось він не туди махнув, не вчасно свиснув, сам створив аварійну ситуацію, а я винуватий. Виявилося, перекривали рух, бо їхав чи то міністр, чи то заступник міністра, а лейтенант показував йому дорогу. Цікаво — якщо той міністр не знає дороги в місті, в якому живе, то чекайте — знайде він вам шлях виходу з кризи... Усі наче відбувають на роботі. Одне слово, він ще раз не туди жезлом махнув — і ще двох зубів як і не було.

А як двірники працюють? Іду, мете — пилюка стовпом. Підходжу до нього й культурно питаю:

— Це ти й у квартирі так мітлою махаєш?

— Ні,— каже,— у квартирі з мітлою не розвернешся.

— А тут ти розвернувся на всю котушку. Подивися: за метр нічого не видно. Хіба не можна по-людськи: взяти віник, водичкою покропити і підмести культурно. Куди ти поспішаєш?

Він вислухав мене уважно, розвернувся якось неакуратно і держаком в мою пику. Мінус ще один зуб.

Та я від свого не відступлю. І далі вестиму виховну роботу. Записався на прийом до депутата. Треба тільки знайти спонсора, щоб зуби вставити. Бо, самі розумієте, шепелявлячи важко виховувати. Хоча мені кажуть, що спершу зустрінься з депутатом, а тоді вже поставиш нову щелепу.

Григорій СОЛОМОНЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Усе нормально. Зараз у нас сильний ураган!

Анатолій ГАЙНО

— Бачиш, он у сусіда на випадок надзвичайних ситуацій уже й сховище з бункером є! А ми що, гірші за нього?!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Валерій КОНОНЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Іван ГЕНТОШ

Літературні пародії

Коло

Місто немов сузір'я.

Як часто, блукаючи йшли ми
на світло домів, від яких
не лишилося й каменя!..
І хто нам повірить,
що йшли ми на світло?

Як часто шукали ми гирло,
і міст, і причал
в опівнічних пустинях дворів,
та хто нам повірить,
що річка була тут?

Тільки крізь нас переходять міста
у непам'ять.
Ми вимовляємо їх
і знаходимо іншими. Втім,
вранці приходиш на площу
і все впізнаєш:

Липи в час доцвітання стоять золоті,
безгомінні.

Ю. АНДРУХОВИЧ.
(Екзотичні птахи і рослини: колекція віршів. Івано-Франківськ, Лілея-НВ, 2002)

**Я повернувсь... Та хто мені повірить,
Що я шукав причал у нас в дворі?
І опівнічне місто, мов сузір'я,
Хиталося вогнями ліхтарів.**

**Ну хто повірить, що в дворі є річка,
Де гирло я в похміллі відшукав?
Що липа доцвітає, чи смерічка,
І що калюжа – величезний став?**

**Втім, вранці вийду, і усе впізнаю,
І втішуся – то звечора здалось!
А як до ночі знову заблукаю,
То вкотре зранку видумаю щось.**

Дерева хилились до мене...

Дерева хилились
до мене,
Я був
НЕ Я...
Ми просто
дивились
на небо,
Кричали:
де ж ЗЕМЛЯ?

І. ТРАЧ.
(Печалі Замкової гори. Львів, 2009)

**Знову вчепився
за дерево,
Ледве стою –
то не Я!
Щойно
дививсь
на небо...
Гоп!
І уже
земля.**

Я шукаю подібну до тебе...

Я шукаю подібну до тебе
щоб хоч очі подібні були,
хоч руки...
Вже, напевно, кохання не буде.
Й не треба...
Та не буде і муки.

М. ДУБЕЦЬКИЙ.
(Для вас, закохані. Львів, 2000)

**Я шукаю подібну до тебе,
Хоч би вуха подібні були...
Вже, напевне, кохання не треба,
Про останнє давно забули...
Хоч би ноги були подібні,
Хоч би груди, чи хоч би руки.
Та кому воно все потрібне?! –
Трішки щастя, а стільки муки...**

ОДНИМ РЯДКОМ

- *А по дорогах наших Гоголем не ходять...*
- *А чого ти руки розпустила, як Венера?*
- *А світлочолих – тьма!*

Б. ФЛОРІАН.

Анатолій ГАЙНО

Данило КУЗНЄЦОВ

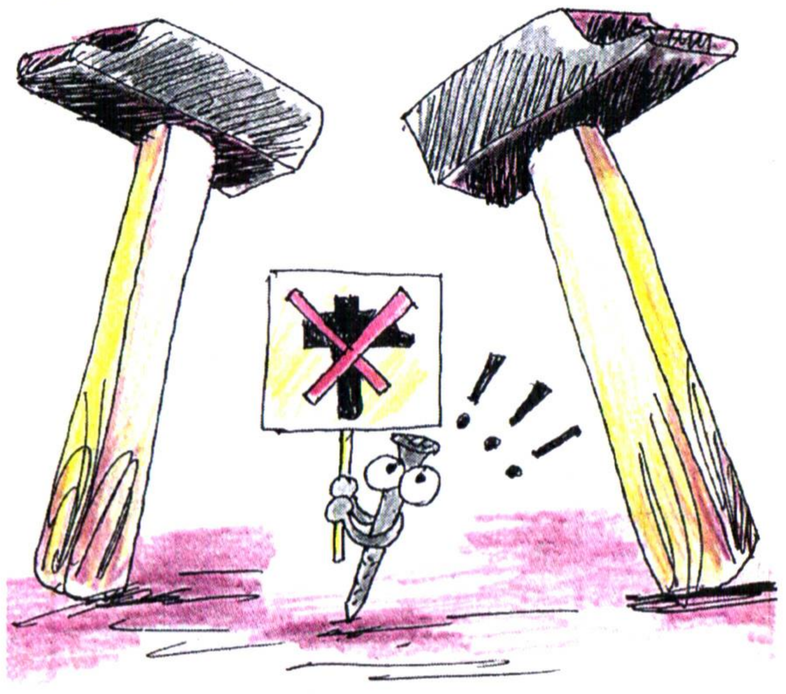

ІСТОРІЯ З РУШНИЦЯМИ

Все почалося з того, що кілька років тому покинув цей світ львівський мисливець Юрій К. А позаяк зброя в угіддях св. Петра — без потреби, то залишились його старенькій удові дві рушниці — ТОЗ-34 та ІЖ-58. Їй вони теж були без потреби. Отож виконуючий обов'язки дільничного інспектора Віталій Дядюк наніс бабуні візит, аби вона написала заяву про передання зброї правоохоронцям для подальшого її знищення. Тоді ж рушниці потрапили до рук старшого оперуповноваженого з відділу дозвільної системи Галицького райвідділу міліції старшого лейтенанта Руслана Д.

А в цей час — ідеться про 2009 рік — інший міліціонер, капітан Володимир Ш. обходив мережу міських мисливських магазинів, аби нагледіти та придбати «файну стрільбу». І знайшов, але не купив — зависокі ціни.

Та світ, як мовиться, не без добрих людей. Колега з дозвільного відділу, старлей Руслан Д. — порадив не журитися і придбати у нього за 4000 грн. ТОЗ-34.

Не будемо вгадувати, чи знав капітан, що купує «знищену» рушницю, а скажемо про те, що відомо: пан Руслан вручив панові Володимиру ще й посвідчення на право її зберігання і користування. До речі, тут містичний елемент, яким позначена та оборудка, виглядає не менш дивно ніж саме «воскресіння» двостволки: документ видано не в Галицькому, а у Франківському райвідділі.

Сотворилося диво й з іншою «поламаною на брухт» фузеєю — ІЖ-58. Саме її — цілу і справну! — Зіновій Г. придбав за 3500 грн. у магазині «Спіраль» у людини, яку «випадково зустрів біля прилавка». Ця ж людина презентувала йому документ на зберігання зброї виданий... Сихівським райвідділом міліції.

Дільничний Віталій Дядюк, дізнавшись про ці дива, у містику не подався, а розцінив їх як маркетингові виправи старлея. Він мав інший погляд на дозвільну систему. До того ж, його замучило сумління: це ж, виходить, він обікрав удову, забравши в неї 7500 гривень, які вона дістала б, якби здала зброю небіжчика у магазин, а не йому, в.о. дільничного, «на злам».

І він звернувся до безпосереднього міліцейського керівництва.

Відповіді не було.

Написав до прокуратури Галицького району. Там сигнал кудись переадресували.

Почався, як кажуть фахівці, «пінг-понг». І тривав би він, мабуть, і досі, якби до Львова проїздом не завітав із Києва дуже-дуже високий чин, якому п. Дядюк зумів передати замшілу супліку. Отоді щось там заметушилося, забігало. Руслана Д. прудко звільнили з лав. Про діяльність іншого службового люду «ожило» також чимало фактів...

Побачимо, що з того буде.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

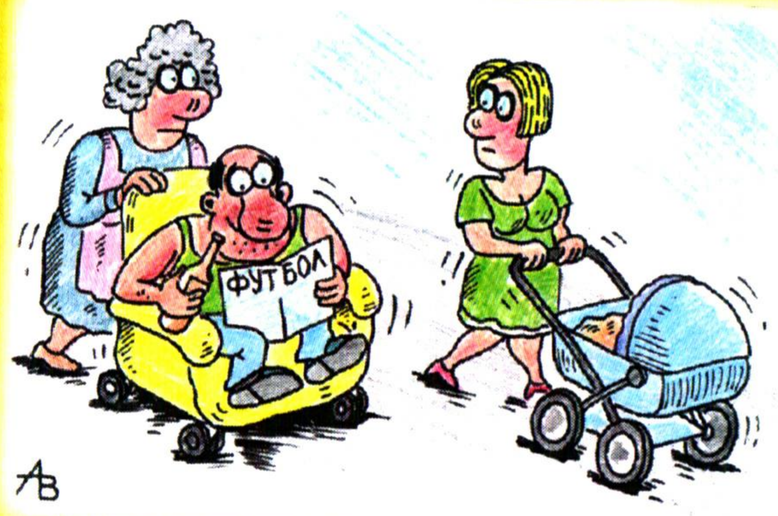

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Ти чого без відер?
– А я так, подивитися біжу!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

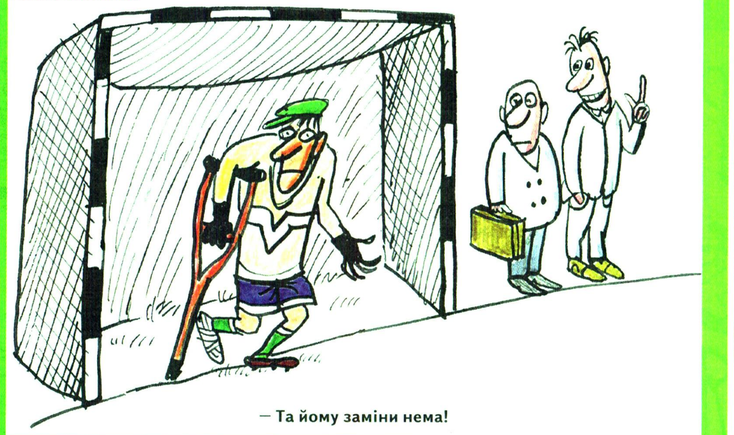

— Та йому заміни нема!

Георгій МАЙОРЕНКО

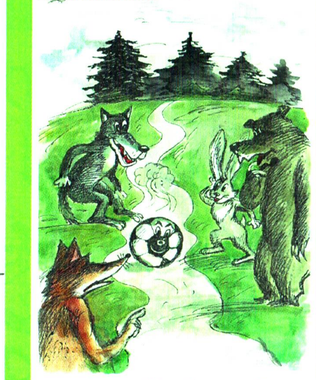

— Гарно Колобок до Євро підготувався. Тепер до нього і не підступитися.

Олег ГУЦОЛ

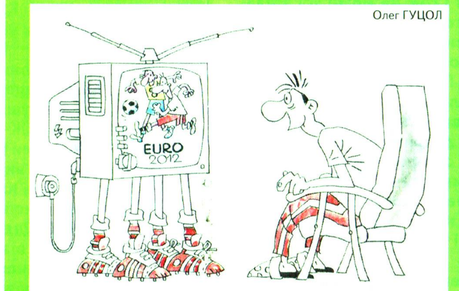

Юрій КОСОБУКІН

Народні усмішки

ЗАСПОКОЇВ

Капітан корабля захворів. Корабельний лікар оглянув його і глибоко задумався.

— Щось серйозне, лікарю?

— Га?.. Ні, ні: я тільки думаю, хто інший на кораблі ще розуміється на навігації.

ЗУСТРІЧ ОДНОКУРСНИКІВ

— Був на зустрічі однокурсників. Сорок років не бачилися...

— І чого вони досягли за цей час?

— Хто більше, хто менше. Двієчники мають дві речі: машину і квартиру. Трієчники — три: квартиру, машину і дачу. А відмінники — п'ять: окуляри, борги, лисину, біль голови і золоту медаль із нержавіючої сталі.

Почув і записав Микола КУДЕЛЯ.

м. Житомир.

Володимир СОЛОНЬКО

Сергій РЯБОКОНЬ

Олександр БАЗИЛЕВИЧ

Народні усмішки

АЛЕ...

— Звинувачуваний, ви усю ніч вешталися по місту і своїм лементом не давали людям спати.

— Прошу, ваша честь, зрозуміти мене. Учора ввечері од мене пішла дружина.

— Я вас розумію, але чи ж треба було саме у такий спосіб виражати свою радість?

ЗАУВАЖЕННЯ

Генерал питає психіатра з призовної комісії:

— Як ви визначаєте, чи призовник здоровий психічно?

— Задаю одне просте питання — кажу: «Великий англійський відкривач у царині географії, капітан Кук, здійснив три великі морські плавання. Під час якого із них він був убитий?»

— Ну що це за ідея,— несхвально кинув генерал,— задавати їм питання з англійської історії?! Може, вони її не читали.

Почув і записав Леонід ОПАРА.

м. Київ.

Данило КУЗНЄЦОВ

Анатолій ГАЙНО

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— І треба ж було мені сказати, що матч буде транслюватися на весь світ!..

Народні усмішки

МАРНОВІРСТВО

Привиди розгулюють по середньовічному замку; раптом щось десь скрипнуло, і один із них перелякано завмирає. Другий іронізує:

— Ге! Та чи ти, бува, не віриш у казочки про живих?!

ВИЯВИЛОСЯ...

Чоловік розказує товаришеві:

— Учора в нас на роботі ювіляра вітали... Прийшов я по тому додому і чую: дружина у спальні з якимось хахалем. А на кухні — недопита пляшка на столі. Сів я, допив; узяв із холодильника другу, випив, заспівав сумної... Але не допив: виявилося, що я в чужій квартирі.

Почула і записала Надія ХАРЧЕНКО.

м. Вінниця.

Юрій КОСОБУКІН

Геннадій НАЗАРОВ

Сергій РЯБОКОНЬ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

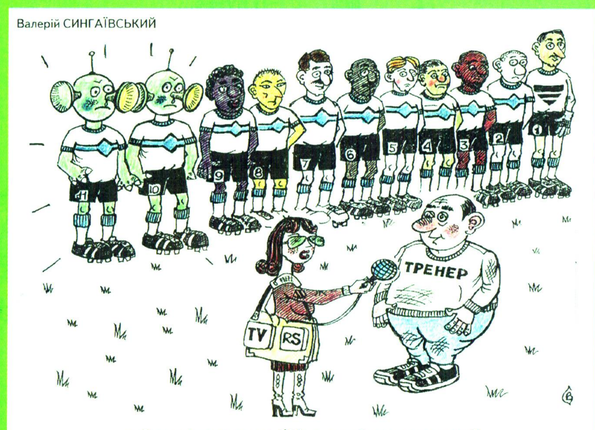

— А у скільки вам обійшлися інопланетяни?

Юрій КОСОБУКІН

Олег СМАЛЬ

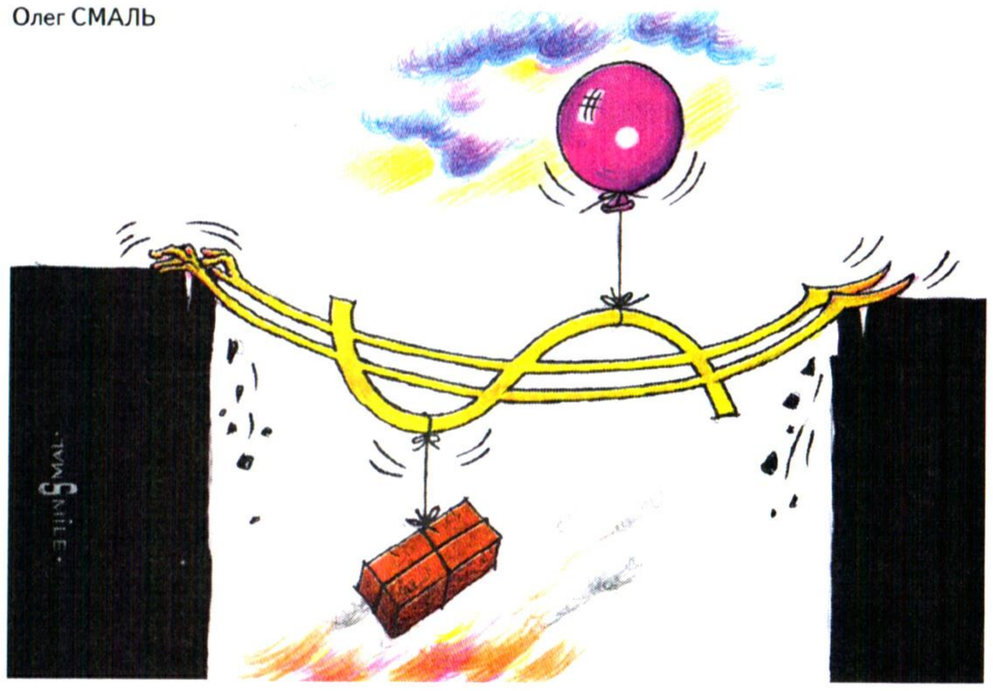

Іван САВЛЮК

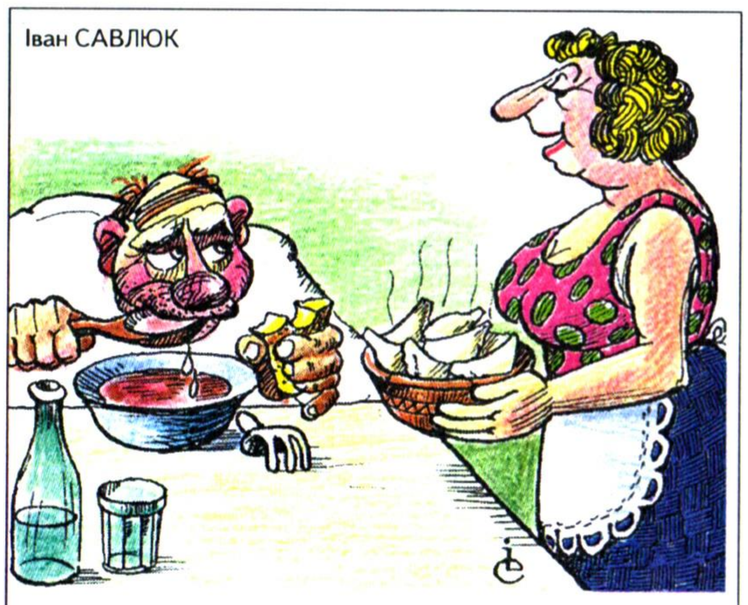

— У тебе вовчий апетит, а зарплата — заяча!

НАВКОЛО М'ЯЧА

☺ *Наші футболісти володіють великим арсеналом ударів: вище воріт, мимо штанги і прямо у воротаря.*

☺ *Підтримувати нашу збірну по футболу, не тримаючись за серце, неможливо.*

Віктор ІГНАТЕНКО.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

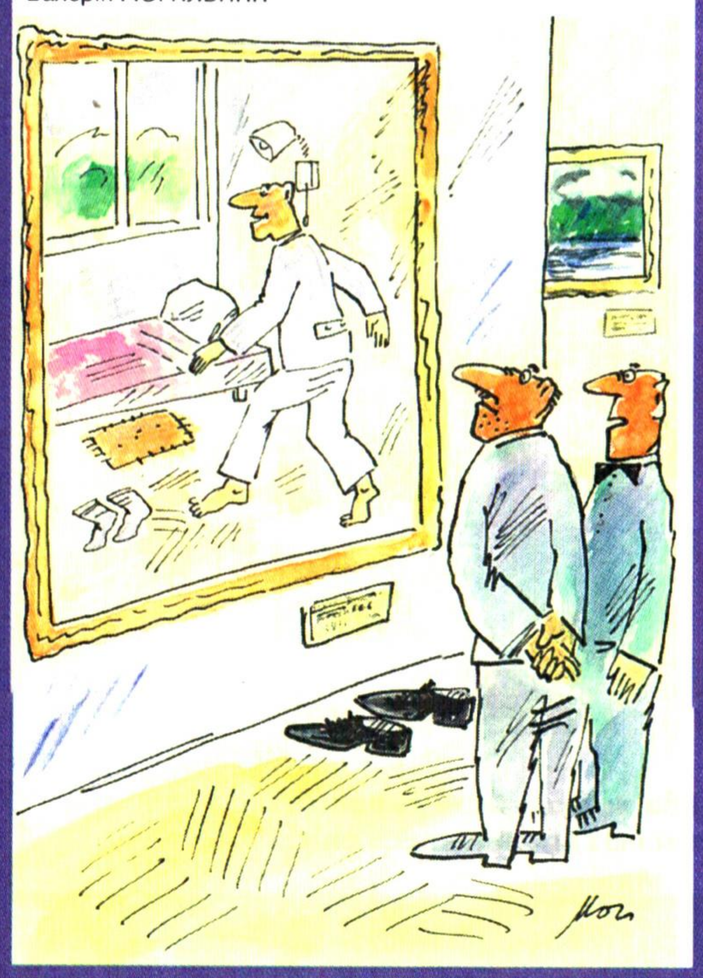

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Андрій САЄНКО

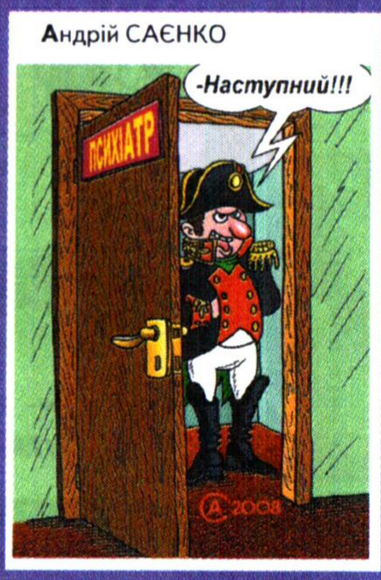

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Данило КУЗНЄЦОВ

ЖИВИЙ КЛАСИК

Відомий письменник, такий відомий, що далі нікуди, лауреат стількох літературних премій, що він і сам не може усі згадати, Антон Любомирович Клямка поставив останню крапку у своєму новому романі «Ріка без дна». Поставив і замислився: «А далі що? Куди нести? Хто його видасть? Раніше видавці під дверима чубилися, пики один одному били: «Антоне Любомировичу, як тільки щось напишете, давайте нам!» «Ні, нам, ми і суперобкладинку дамо, і гонорар по вищому розряду!»

А тепер носи відвертають: «Шукайте спонсора!» Або: «Можемо видати за ваш рахунок! У вас же у творах ні вбивств, ні матюків! А секс — тільки під трьома ковдрами.» Тьху ти. Прости, Господи!

— Антоне, до тебе прийшов якийсь солідний чоловік із великим портфелем! — зазирнула до кабінету дружина письменника.

«Невже з видавництва?! — тенькнуло серце у Антона Любомировича. — Згадав Господа, він і допоміг. А може, моє останнє інтерв'ю у «Літературці» прочитали, де я говорив, що закінчую романюку».

— Клич, — підвівся із-за столу Антон Любомирович. — І приготуй, будь ласка, дві кави.

— Живому класику мої найкращі вітання! — зайшов до кабінету чоловік у шикарному костюмі і з великим портфелем.

«Точно із видавництва!» — розімлів Антон Любомирович.

— Анатолій Олександрович Кропило! — представився гість. — Із музею...

— Із му-у-у-узею? — розчаровано промукав письменник. — На жаль, нічим допомогти не можу. Усі свої книжки, які були, я роздарував ще позаторік. Самому, бува, хочеться себе перечитати, а книжки нема. Хоч у бібліотеку записуйся. А останній роман... Не знаю чи й видам.

— Видасте, видасте! — заспокоїв його гість.

Дружина принесла каву і поставила на журнальний столик.

— Олю, це із музею...

— З музею воскових фігур, — додав Кропило.

— З якого-якого? — перепитав Клямка.

ГУМОРЕСКА

АБО ВОСКОВА ФІГУРА

— Музею воскових фігур...

— І що ви хочете?

— Не ми хочемо, а громадськість вимагає. «Чому, — пишуть у «Книзі відгуків», — серед президентів, світових зірок кіно і спорту немає фігури нашого славетного живого класика Антона Любомировича Клямки?..»

— Так я ще, здається, не вмер? — розгубився письменник.

— Антоне Любомировичу — це ж не пам'ятник. Це воскова фігура. Клінтон теж живий... І Обама... І Пеле... І брати Клички...

— І як це виглядатиме?

— Ви сидите за письмовим столом і пишете роман.

— Що від мене вимагається?

— По-перше, кілька фотографій, із яких скульптор із Франції відтворить із воску ваш образ. По-друге, потрібен відразу ваш костюм. Щоб можна було ідеально підігнати вашу фігуру.

— Взагалі то я пишу в самих трусах...

— Антоне, ну що ти таке говориш? Люди ж будуть дивитися... — втрутилася в розмову дружина. — Он у шафі висить вельветовий костюм, який ти вже років десять не вдягав.

— Старомодний? Не робіть із свого чоловіка посміховиська!.. — суворо мовив музейник. — Ну, до костюма треба й нову сорочку, майку, труси... Наші відвідувачі знаєте які цікаві — зазирають куди завгодно. Ага, ледве не забув, ще — шкарпетки і нові штиблети. Щоб усі бачили, який моднячий у нас живий класик.

— Я вам зараз усе покажу, а ви вже самі виберете, — заметушилася дружина письменника.

— А може, Олю, не будемо поспішати. Давай подумаємо...

— Думайте, — дістав із кишені папірця Кропило. — Тільки у нас вакансія на одну воскову фігуру письменника. У мене тут у списку ще є Сушняк...

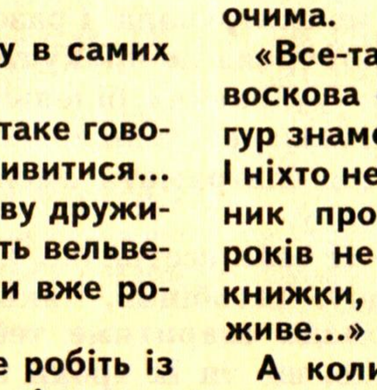

— Оцей графоман?! — закипів Клямка.

— Ще... Копитько, Шпоришенко, Залізай...

— І хто вам порадив оцих, м'яко кажучи, нездар?! — не міг вгамуватися Антон Любомирович. — Ольго, неси мою одяганку... І черевики оті, в яких я останню премію одержував...

Через кілька хвилин перед Кропилом був майже весь гардероб письменника.

— Може, візьмемо два костюми? — складав у великий пакет речі Кропило. — Один — світлий, один — темний... І світерець непоганий. Нехай буде на переміну. Щоб гостей зацікавити. Та й взувачки, мабуть, треба дві пари. Раптом якусь миші погризуть. І краваток нехай буде кілька. Згода?

— Згода... — кивнув головою живий класик, дивлячись на це мародерство.

А це було справді мародерство. Бо прізвища Кропила серед працівників музею воскових фігур ніхто б не знайшов навіть із великою лупою.

— Може, хочете, щоб на руці у вас був перстень? — запитав злодюга, спакувавши усі речі.

Та Клямка нічого не відповів і дивився на нього затуманеними очима.

«Все-таки приємно, що твоя воскова фігура буде серед фігур знаменитих людей планети. І ніхто не знатиме, що письменник протягом останніх п'яти років не може видати жодної книжки, за які копійки він живе...»

А коли перед очима розтуманилося, Антон Любомирович повернувся на грішну землю.

— А це... Воскова фігура — це діло дороге? — несміливо запитав у «музейника».

— Дуже дороге! Тільки скульптору треба заплатити мільйон,— задоволений оборудкою, пожартував Кропило і поплескав письменника по черевцю. — Та й воску на вас піде чималенько...

— Більше мільйона, — прошепотів пересохлими губами живий класик. — Більше мільйона...

— Саме так...

— Та я!.. Та я за такі гроші у вашому музеї сам зранку до вечора буду сидіти! — вигукнув Клямка і вирвав пакет із своєю улюбленою одяганкою і взувачкою з рук спантеличеного Кропила....

Михайло ПРУДНИК.

Валерій ЧМИРЬОВ

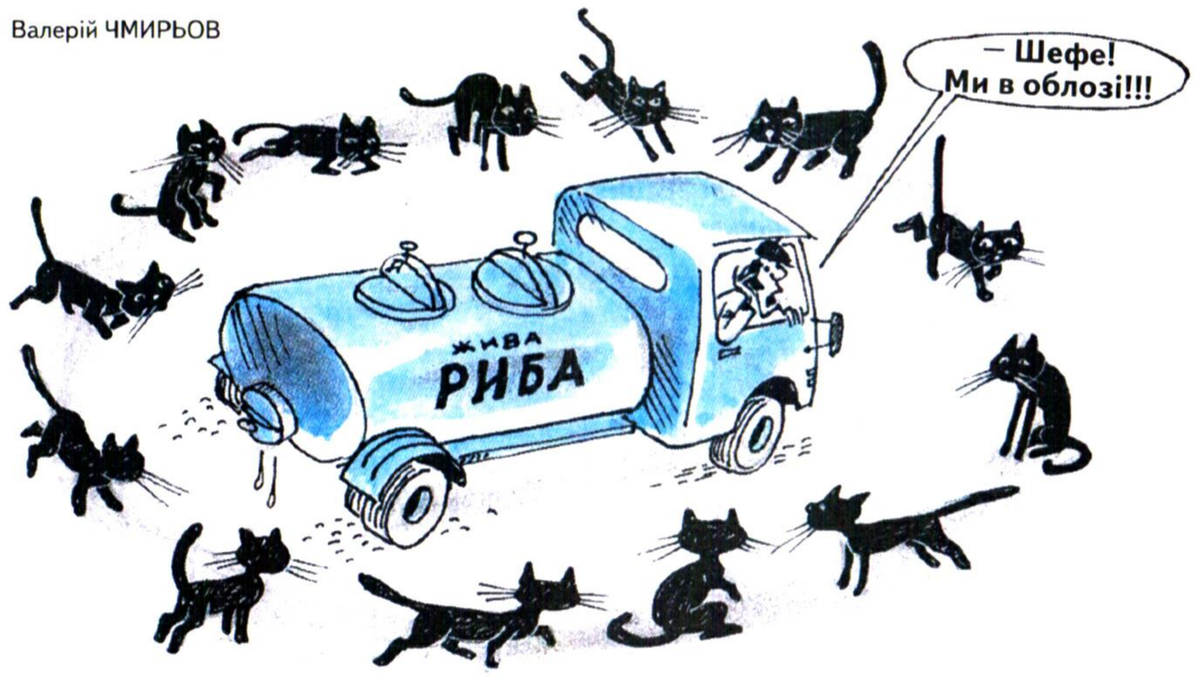

Майже з натури

ВІДКОЛИ

— Микола?!. Привіт!.. Тебе в окулярах відразу й не впізнати! Відколи це ти з ними дружиш?

— Відтоді, як спробував долонею убити муху на стіні.

— А то чого ж так?

— Бо виявилося, що то не муха, а цвях.

ДОКАЗ

На вулиці двоє чоловіків сперечаються. Один із них зупиняє перехожого.

— Ви, наскільки я знаю, художник?

— Так.

— От скажіть, будь ласка, біле — це колір?

— Колір.

— А чорне?

— І чорне колір.

— Ну що,— каже той сперечальник другому,— тепер ти переконався, що я продав тобі кольоровий телевізор?

ОТ І ДОБРЕ...

Батько з дочкою балачку завів:

— Мати оце натякнула мені, що в тебе є серйозний кандидат у чоловіки. Що то за один? Може, тебе його статки спокушають?

— О ні, татусю! Якраз навпаки: в нього нема ані машини, ані житла, ані роботи, ані грошей, але я його люблю!

— От і добре,— каже батько,— значить, до всього звиклий і нічого з ним не станеться, якщо й тебе в нього не буде.

КОМУ ДЕ

Увечері чоловік приходить із роботи, дружина зустрічає його новиною:

— Прийшов лист од мами. Післязавтра вона на тиждень-два приїжджає до нас, треба підготуватися.

— Як треба, то й треба,— знизує плечима чоловік. — А де вона буде спати?

— На твоєму ліжку. Не можемо ж ми допустити того, щоб вона валялася на тій старій кушетці, ніби якась скотина!

— А я де буду?

— На кушетці, любий.

Надіслала Вікторія ПРОКОПЕНКО. м. Київ.

НАЛЯКАЛА

Бувальщина

Тітка Наталка взяла малого Сергійка на прогулянку до Київського зоопарку.

Подивились вони на верблюдів, оленів, страусів... І зупинились біля клітки тигра. Якраз там було найбільше відвідувачів.

— Нехай трішки розійдуться, а ми тим часом підобідаємо,— сказала тітка Наталка та й пішла із Сергійком на найближчий пагорб. Сіли на траву. Тітка дістала бутерброди.

— Сергію, поїж!

А він не хоче, бо бутерброди — це ж не морозиво.

— Їж,— наполягає тітка Наталка,— бо раптом зараз як відчиняться дверцята й вискочить отой тигряка. Плигне до нас і з'їсть усей обід!

Малий Сергій мовчки глянув на юрбу людей біля клітки, зміряв поглядом відстань від клітки до їхнього пагорба та й каже:

— Що ви, тітко Наталко, той тигр поки до нас добіжить, він уже наїсться!

Ольга СТРАШЕНКО.

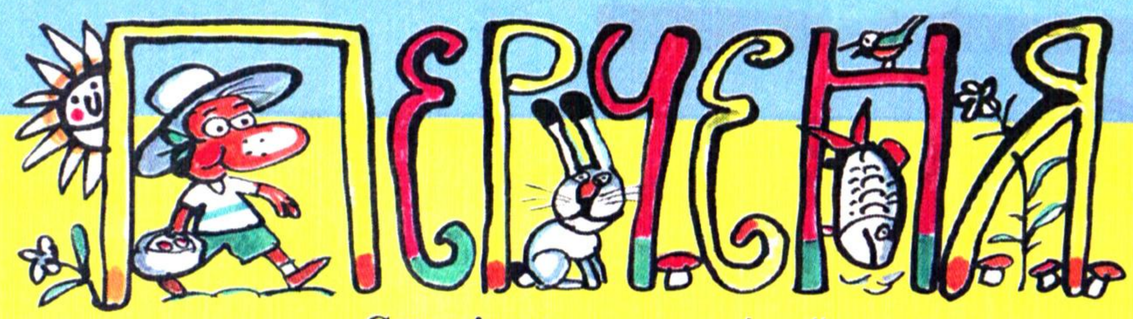

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

МОБІЛКА

Від понеділка до понеділка
Ми не розлучні: я — і мобілка.
Дзвонять до мене друзі й рідня,
Я розмовляю з ними півдня.
Потім розмови тривають до ночі,
Доки самі не заплющаться очі,
Та й уві сні, з ким того не було,
Я на все горло гукаю: «Алло!»

ЗАХИСНИК

Вовчик виє серед ночі,
Повні суму в нього очі.
Підійшов Зайко до нього,
Заспокоює малого:
— Доки я живу у лісі,
Ти нікого тут не бійся!

КАВУНИ

На горбочку ще з весни
Посадили кавуни.
Підростали кавуни
Та й дозріли восени.
Я прибіг по кавуни.
Де ж поділися вони?
Сторож каже: — Кілька днів
Як не стало кавунів:
У тільняшках моряки
Покотились до ріки...

Ігор СІЧОВИК.

У цьому **РЕБУСІ** *зашифровано відоме українське прислів'я.*

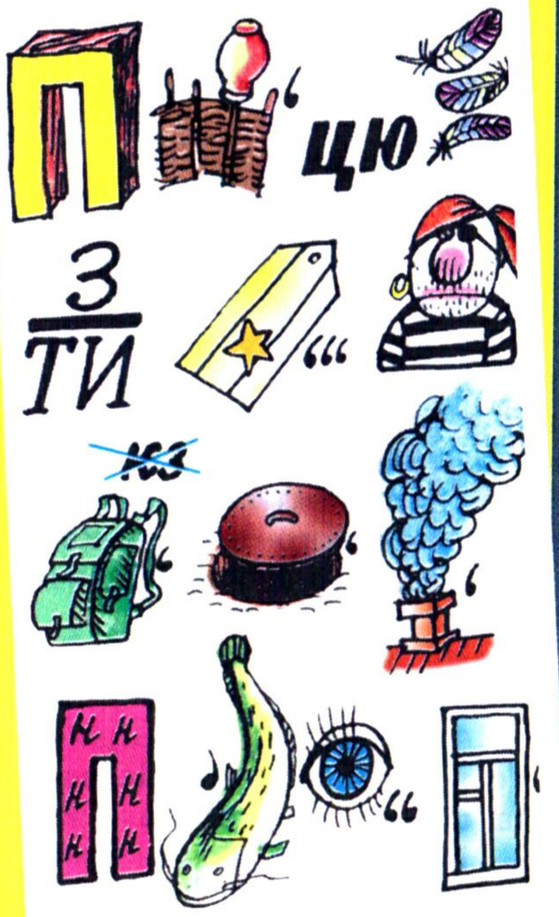

Склав П. ВОРОЖБА.

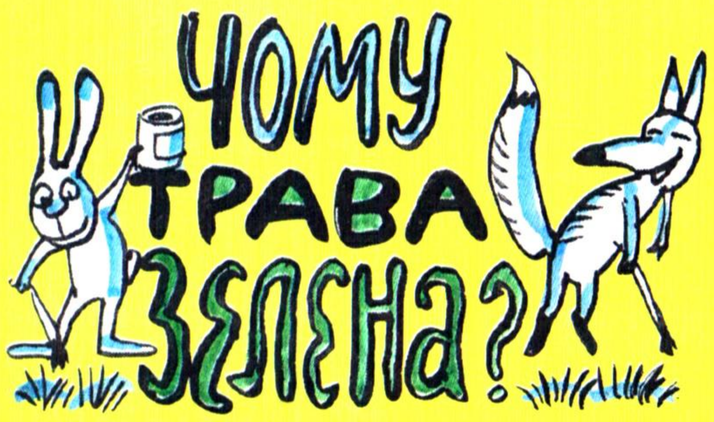

ЧОМУ ТРАВА ЗЕЛЕНА?

КАЗКА

Якось в одному лісі, де ще не було трави, зібралися звірі на раду: травою якого кольору засіяти все довкола.

— Та що там думати! — першою вихопилася лисиця. — Трава має бути рудою, щоб жоден мисливець мене не помітив. Зате зайців у рудій траві зразу видно... Хі-хі-хі...

— Н-н-не тр-р-реба р-р-рудої тр-р-рави,— озвався заєць. — Хай вона буде влітку сірою, а взимку білою.

— Ще чого вигадав! — наперед вискочив вовк. — Трава має бути влітку білою, а взимку — сірою — тоді жоден заєць від мене не сховається!

Білці заманулося трави горіхового кольору, вепрові — смугастої, а їжак забажав синенької, як небо, трави ...

— Добре було б усе в нашому лісі засіяти зеленою травою,— ледь чутно пропищала мала зелена комашка.

— Зеленою?! — перепитала і голосно розсміялася лисиця. — Це ж хто там такий мудрий у нас?

— Це я,— комашка видобулася на пеньок, щоб її усі побачили. — Ми маленькі, прудко бігати й стрибати, як ви — великі, не вміємо... А в зеленій траві були б непомітними... Просимо зеленої трави...

— А вона права! — нарешті озвавсь і ведмідь. — Ми усі можемо постояти за себе, а вони ж — зовсім малі. Хай прихистком їм стане зелена трава.

Усі поміркували, трохи побуркотіли, та й погодилися.

Ведмідь відрядив на ярмарок лисицю і вовка — щоб купили насіння зеленої трави.

Нею і засіяли навесні всі галявини, ярки, горбики в лісі.

Та не була б лисиця лисицею, якби трохи не схитрувала. І разом із насінням зеленої трави не прикупила й насіння квітів — руденьких, біленьких, синеньких...

А вовк не був би вовком, якби не насмілився підтримати лисицю у такому вчинку.

— Я тебе, сестричко, захищу,— пообіцяв,— якщо громада сваритиме тебе за те, що ти їх трохи не послухалася.

Однак ніхто їх за те не сварив. Усі раділи зеленій траві та руденьким, біленьким, синеньким квіткам поміж неї. А найбільше — малі комашки. Відтоді зелена трава для них — рідний дім.

Світлана СВІТЛА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Іван САВЛЮК

Микола КАПУСТА

Юрій КОСОБУКІН

Олег ГУЦОЛ

УСМІШКИ

ЖІНЦІ НЕ КАЖЕ

Міліціонер до пияка:

– Ви часто п'єте горілку?

– Та де там. Не більше трьох разів на день.

– І що вам жінка на це каже?

– А я їй ніколи не признаюся, що пив.

ТРЕБА ДЯКУВАТИ

Пацієнт до лікаря:

– Буду на вас скаржитися.

– Чому?

– Я вже п'ятнадцять років до вас ходжу, а ви мене досі не вилікували.

– Та ви б мені дякувати мали!

– За що?

– За ті роки сімнадцять моїх пацієнтів упокоїлися, а ви ще й досі здравствуєте.

Надіслав Іван МАРТИШКО. м. Мостиська.

ЧОГО

– Ганю, чого це твій Петро хати не тримається: щовечора іде кудись із дому?

– Бо не любить сам удома сидіти.

Надіслав Степан КУЙБІДА. м. Полтава.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У ті часи, коли майже у кожному селі був колгосп чи радгосп, а заводи і фабрики належали державі, любили жартувати: «Малося б здоров'я, а решту – вкрадемо. Бо нині добро – нічиє!»

«Ось коли ви станете власниками, тоді не будете красти одне в одного!» – розтовкмачували мужі, яким «випала честь» керувати процесами «розбудови» нової держави.

І поки люд радів, розмахував на майданах хоругвами, ловкачі «прихватизували» усе що можна і не можна було. І це при тому, що Божа заповідь гласить: «Не укради!»

Не виходить...

Мабуть, це і підштовхнуло художника Василя Фльорка до задуму намалювати таку карикатуру: біля піскового годинника стоїть чоловік із відром, щоб через пробиту дірку хапонути пісочку собі. («Перець» № 4).

Кращі підписи до малюнка на думку журі цього разу надіслали **Микола МОТИЖИН із смт Макарова, що на Київщині:**

«І не їв би, і не спав,
Тільки б крав, крав, крав...;

Володимир БОБРИК із смт Любашівка Одеської області:

«Ще відро пісочку
На внука і дочку»

та Ольга ШУКАЙВОДА з м. Христинівки Черкаської області:

«Час «тече» у наші відра».

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Геннадія Назарова.

На переможців чекають призи!

«Продається детська коляска в хорошому состоянії, без трьох коліс».

(З оголошення).

«Волощенюки живуть, як Кайдашева сім'я, тільки без груші».

(Із пояснення).

«Гонорар за мій стішок можете виплатити в доларах, або в євро. Даже єслі не напечатаєте».

«З годами випивка стає крєпшою, а закуска слабшою».

«Андрій – перший хлопець на селі після діда Миколи, і діда Степана».

(Із листів до редакції).

Якщо синоптики обіцяли в місті дощ, а його не було, то куди вони його сплавили?»

(Зі скарги).

Надіслав
Василь ГОРОБЕЦЬ.
м. Лебедин.

СКАНВОРД

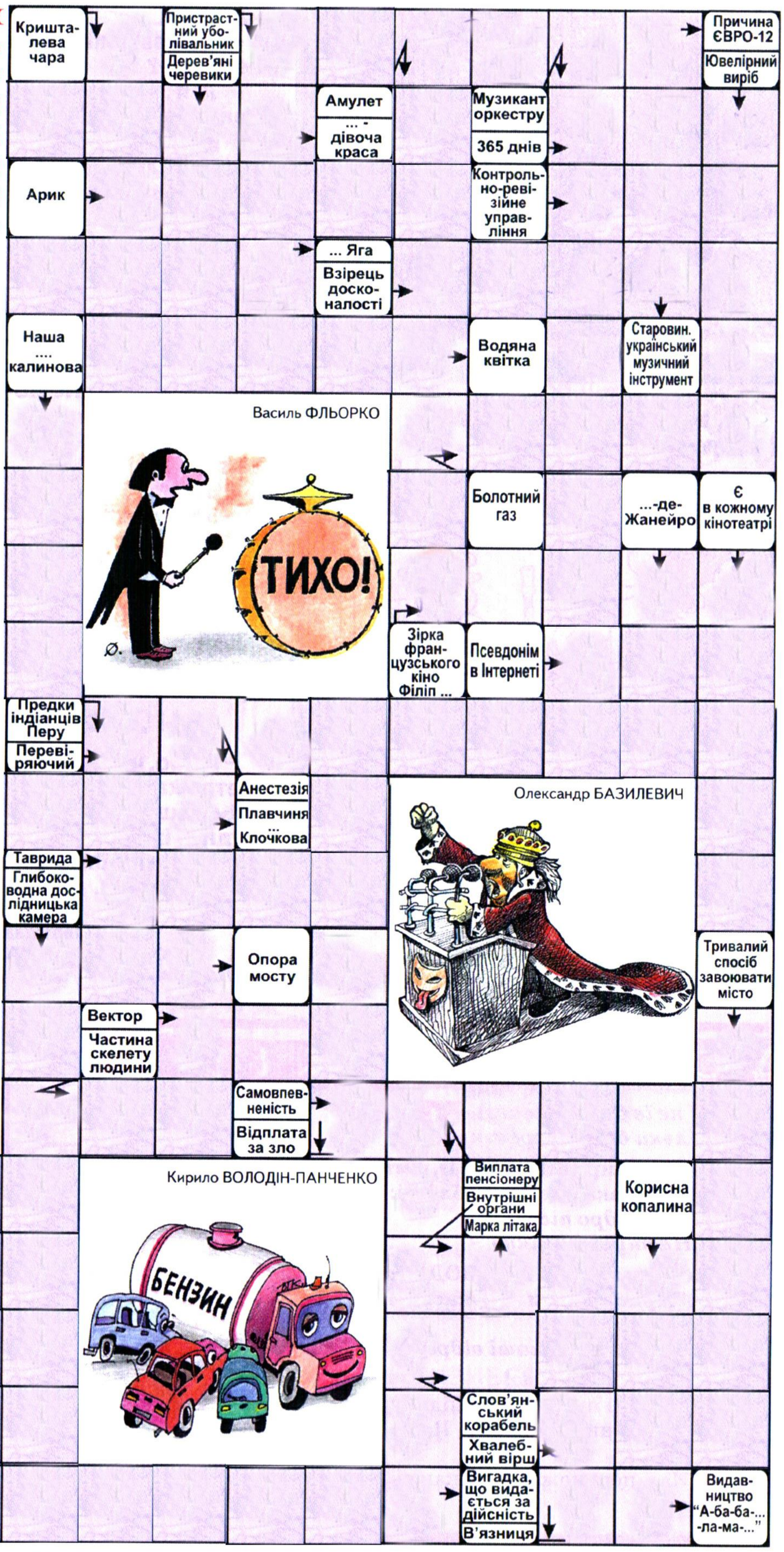

Склала Т. Добровольська.

У нас у гостях білоруський побратим – журнал гумору і сатири

Михась ВЛАСЕНКО

ХТО ТАКИЙ?

Багатим був – купавсь у славі,
Рідня любила, земляки.
Тепер збіднів. Сиджу на лаві.
Питають друзі: «Хто такий?»

Михась ДУБОВИК

ОПІКСЯ

На першій жінці
Так опікся лірик,
Що з другою жоною –
Вже – сатирик.

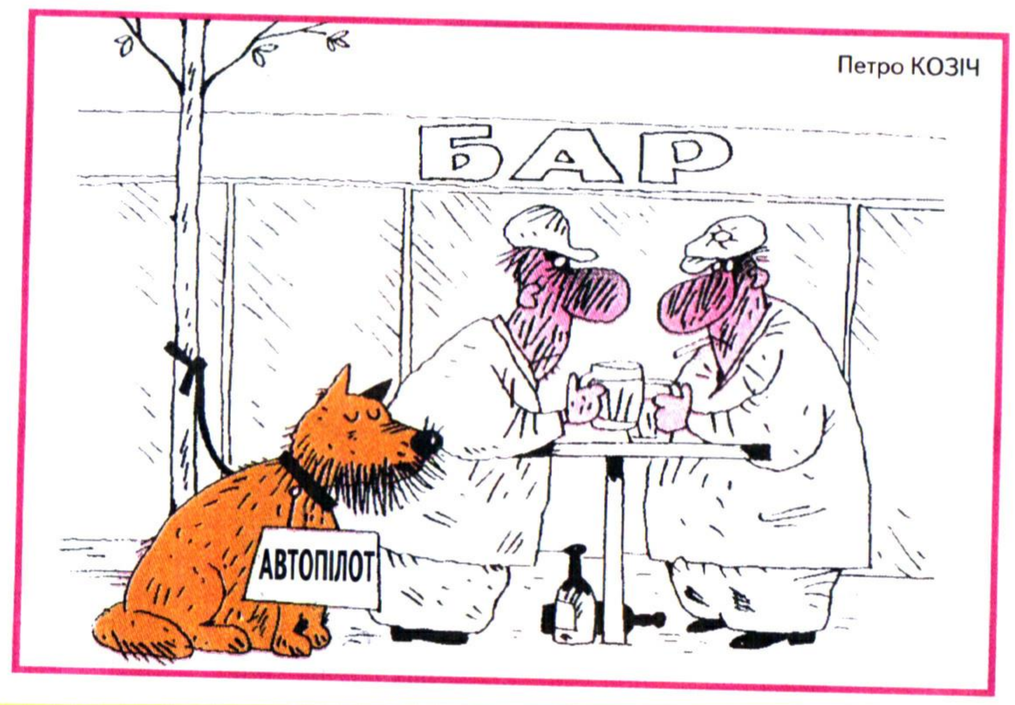

Думки вголос

❄ ***Скільки людину не лікуй, а вона все одно хоче бути здоровою.***

❄ ***Вживання алкоголю склянками, приводить до прийому ліків краплями.***

❄ ***До деяких чоловіків кохання приходить так пізно, що вони не встигають навіть одружитися.***

❄ ***Пропивати своє здоров'я не вигідно навіть за чужі гроші.***

Борис КАВАЛЕРЧИК.

❄ ***Ніколи не вкладайте грошей у те, що уміє бігати.***

Дунька ШИП.

❄ ***У критичній ситуації навіть людина з порожньою головою починає ворушити мізками.***

Михайло ШУЛЬГА.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Птицю пізнати по пір'ю, а людину по мові.

ВОЖИК

РОЗУМНИК

Бувальщина

Прийшов якось пастух Макар до голови колгоспу з якимось проханням. Той був не в гуморі, кудись поспішав і на ходу буркнув: «У тебе є свій начальник – бригадир, ось до нього і звертайся».

Чоловік, зрозуміло, образився, але вигляду не подав. Мовляв, гаразд, нехай буде так.

Через деякий час, коли Макар пас стадо, під'їжджає до нього на машині голова колгоспу.

– Переганяй,– каже,– корів на інше місце, тут уже паші нема.

– Буде команда – тоді й переженеу,– спокійно відповів пастух.

– А я що, тобі уже не командир? – підвищив голос голова.

– У вас своє начальство, у мене – своє, бригадир. Скаже, переженеу...

– Ну ти й розумник! – розгнівався голова... Розпачливо плюнув і поїхав. Їде і думає: «Пастуха в посаді не понизиш. І нового важко знайти. Це ж я йому сам таке й підказав. Ет, розберуться, справді, й без мене. Розумник!»

Петро БОБРУК.

Андрій ПУЧКАНЬОВ

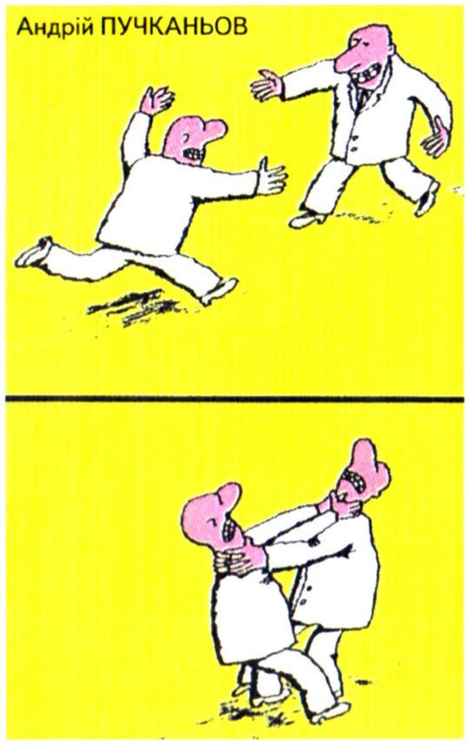

Петро КОЗІЧ

Анатолій ГАРМАЗА

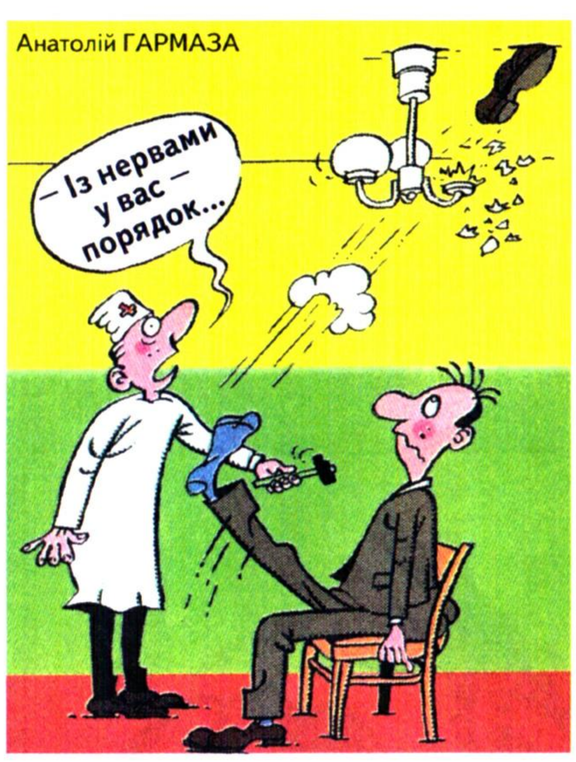

Михась СЛИВА

«ВІРНИЙ»

– Бачив учора нашого Дениса Івановича з незнайомою молодичкою.

– Не може бути! Він чоловік вірний, ніколи не зраджує ні своїй дружині, ні своїй коханці!..

«ТУ-ТУ!»

Переходить дорогу бабуся з онуком.

– Обережно, Васильку,– попереджає бабуся. – Он ту-ту їде.

– Не ту-ту, бабусю, а «Ауді-4»,– уточнює внук.

СТЯГНЕННЯ

В одну організацію приїхав перевіряючий із вищої установи. Його почастували обідом. але без традиційних ста грамів.

– Невже і п'яти грамів не знайдеться? – дивується гість.

– А ми директиву про боротьбу з пиятикою виконуємо! – із гонором відповідають господарі.

– То що, до цього часу ви її так і не виконали?! – пита перевіряючий. – За те, що марудитеся, буде вам стягнення.

«ГОСПОДАРІ»

– Ми працюємо на двох кредитах.

– Це як?

– Один – платимо, другий – беремо.

ПРОБЛЕМ ВИСТАЧАЄ

– Ти кого хочеш мати, братика чи сестричку? – питає батько маленьку Даринку.

– Ви вже дорослі, самі вирішуйте, як легше,– відповідає дівчинка. – А у мене своїх проблем вистачає.

ГУЛЯТИ ТАК ГУЛЯТИ

До Опанаса вранці завітав друг, із яким давно не бачилися. Жінка почала накривати стіл.

– Неси усю горілку відразу! – командує Опанас. – Щоб тебе потім уночі не будити.

Переклад із білоруської Катерини ПИЛИПЕНКО.

Олександр БУЛАЙ

Андрій ПУЧКАНЬОВ

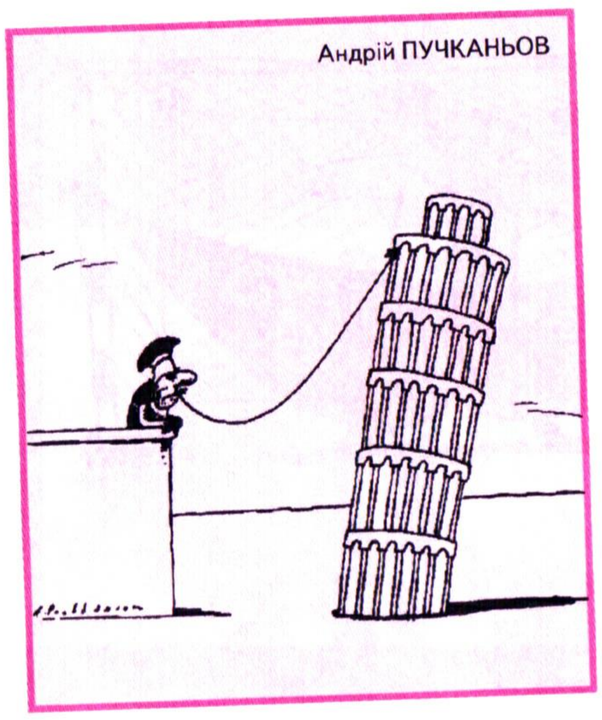

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» №5

Гарбуз. Бузок. Окріп. Ріпак. Акцент. Центнер. Нерест. Естрада. Радар. Ряст. Яструб. Рубель. Ельзас. Засув. Увага. Агат. Туз. Узвар. Вар.

ПЕРЕЦЬ № 6 (1634)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 08.06.2012. Підписано до друку 21.06.2012. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 7660 прим. Зам. 0110206. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ!

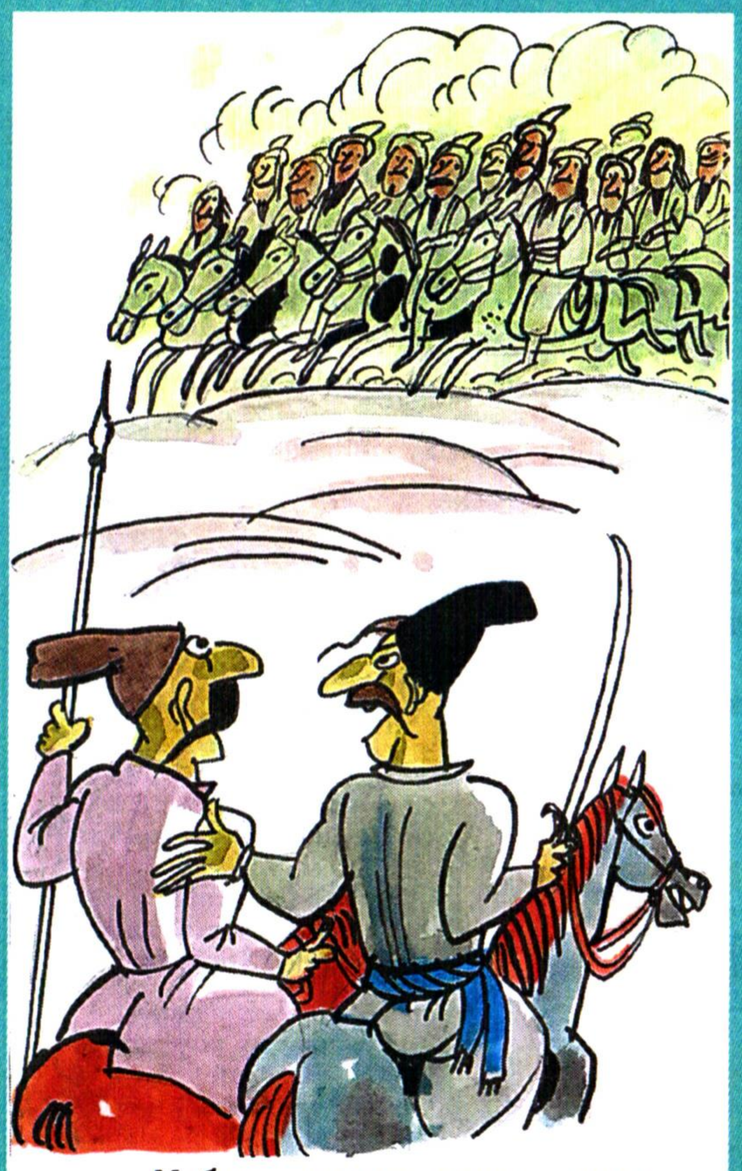

— Мабуть, поклич, друже, сина, бо удвох, можемо й не відбитися.

Малюнки
Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Віддавай, батьку, швидше дочку заміж, а то мої козаки перекалічать один одного в герцях за неї.

— Хай Галушка за писаря буде. Хоча він грамоти й не знає, зате ж який поважний!

— Збирайся, чоловіче, в похід — товар закінчився!

— Та відчепіться ви! Ось виберемо гетьмана, тоді й приходьте!

4 820012 960675 06

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!